

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 272.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058803728/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

iblandt os, som beskikkede sit Hjerte til at frygte Gud og holde Hans Bud, uden at han og stundom har annammet Skrifternes Trøst og følt dens Kraft; men alligevel er det vist, at selv de, som frygte Herren, langt sjældnere nu end fordum hentye til Hans Ord, at dets kraftige Trøst nu kun sjældnere saaledes stærker, opfylder, opliver, opluer et Hjerte, som Ordet vidner om sig selv, at det kan og skal, ja, som vi grandgivelig see paa Fædrenes Tale og Vandel og Idræt, at det fordum har stærket og muntret og varmet. Ordets Skyld kan det dog ikke være, det maa være vores, og vist bør det da vel betænkes:

Hvorledes Skriften maa annattmes og bruges,
naar vi skal annamme dens fulde, rige
og kraftige Trøst?

Herom vil jeg da, ved den Hellige Aands naadefulde Bistand, endnu kortelig tale.

Visselig kan Sandheden om, hvordan Skriften skal annattmes, og hvorledes den skal bruges, ligesom al Sandhed, indsluttes i heel faa og eenfoldige Ord, thi den skal annattmes som et Guds Ord, og den skal bruges som Lyset i det mørke Stæd, der ene kan lyse for os, indtil Dagen fremskinner, og Morgenstjernen oprinder i vore Hjerter. Det er ogsaa vist, at Enhver, som rettelig giver sig Gud i Vold, som giver Gud og Sandhed sit Hjerte heelt og udeelt, og udøser det idelig for Gud med al dets Bekymring og Sorg i ydmygelig Bøn, han behøver ikke at undervises ved menneskelig Tale om Skriftens Brug; thi han haver en Salvelse af den Hellige og veed alle Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed; for det eenfoldige Øie er Alting lyst, hvo som er af Gud, hører Guds Ord og kiender det, og elsker det saa inderlig, at det er hans Glæde og Lyst at lytte dertil, og opbygges deraf til en levende Steen i Guds hellige Tempel. Ikkedestomindre er det vist, at vi alle, saalænge vi ere i dette Paulun, trænge til at paamindes, formanens og bestørkes i den nærværende Sandhed ved broderlig Tale; det er ogsaa vist, at en Sandhed, som alle Gudfrygtige føle, kan være saa omtaaget af Løgn, at ikkun Faa see og erkjende den, at kun faa vove at tro Deres Hjerters Vidnesbyrd. Saaledes er det med Sandheden om den Hellige Skrift, og det især, fordi det er saa med den Sandhed om Bønnen, som er Nøgelen til al Gudskundskab og Sandheds-erkjendelse. Disse Lærdomme ere i vore Dage blevne bespottede og forvanskede saare; de arrigste Vildfarelser ere med Dristighed og tit med Trædskhed forkyndte som uimodsigelig Sandhed, saa at mange, hvis Hjerter ei vare onde, ere blevne forførde

Bibelske Prædikener

og forvildede fra den Eenfoldighed, som fører til Christum. Da det nu er saa, da de fleste Mennesker ere i dette Stykke som Bølger og lade sig omdrive af hvert Lærdoms Veir, saa gjøres det haardt behov, at vi paamine hverandre, og at Guds Ords Tjenere udlægge det klart og tydeligt, hvorledes det haver sig med det Ord, som ene er mægtig at trøste og saliggjøre vore Sjæle. Lang maatte den Tale vorde, i hvilken al det skulde udvikles og klares, som i de sidste Dage er indviklet og formørket af dem, der lede Skibbrud paa Troen og høiede af fra Sandheds Vei, men her maa det være nok at paamine om de synderligste Dele, om det, som maa kaldes Hovedsagen.

At Skriften maa være os et Guds Ord, dersom den skal trøste os over det Timeliges Forliis og Verdens Had, trøste os i vor Saligheds Sag, det er klart, thi vi kan ikke trøstes uden ved at oplyses om Herrens Sind, og hvo haver kjendt det? om Hans Huusholdning, og hvem haver fattet den? det er jo klart, hvad den hellige Povel siger: ligesom Ingen veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham, saa veed og Ingen de Ting, som ere i Gud, uden Guds Aand; det er jo klart, at Guds Raadslutninger til Menneskets Freise og det evige Livs Vilkaar ere Ting, som intet menneskeligt Øie har seet, intet Øre hørt, og som ei er opkommet i noget Menneskes Hjerter, men kan kun aabenbares for dem, som elske Gud, ved den Aand, som randsager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. Ja, har vi ikke fornummet det, naar Sindet bevægedes, naar Hovedet værkede af mange Tanker, og Hjertet sørgede, hvor lidt de formaaede at trøste os, alle de klingende Ord og de kløgtige Taaler, som Verdens Vise optænkte! Ja, have vi selv været Døden nær med alvorlige Tanker, eller stode vi alvorlige for en Døende, som bekymredes inderlig, da veed vi det ret levende, at i den sidste og største Nød, som vi alle skal friste, da føles det dybt, at Ingen kan hjælpe og frelse uden den almægtige Gud, Hvem vi intet have givet tilforn, som skulde betales os, men Hvem vi have fortørnet med vor Synd saa mangefold, da hjælper det kun lidt, at et Menneske vil trøste os med Ord og Kløgt, som er hans egen Optænkning; ei trøster Talen om den Retfærdiges Løn, thi hvo er retfærdig, hvo er reen? har vi ikke alle syndet og fattes den Roes, vi skulde have for Gud; og nu Talen om Naade, o, hvor er den ikke vaklende, hvor pines og ængstes ikke Hjertet af Uvisheden om, hvordan Herrens Sind monne være mod Syndere, hvad Hans Naades Vilkaar er, om vi have opfyldt dem! Intet, Intet kan faldelig trøste, uden Ord, som vi visselig vide og